

Autorité de protection des données
Gegevensbeschermingsautoriteit

Advies nr. 122/2022 van 1 juli 2022

Betreft: Adviesaanvraag met betrekking tot een voorontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wat betreft het inreis-uitreisstelsel (CO-A-2022-138)

Het Kenniscentrum van de Gegevensbeschermingsautoriteit (hierna "de Autoriteit"),
aanwezig: mevrouw Marie-Hélène Descamps, de heer Yves-Alexandre de Montjoye en de heer Bart Preneel;

Gelet op de wet van 3 december 2017 *tot oprichting van de Gegevensbeschermingsautoriteit*, met name de artikelen 23 en 26 (hierna "WOG");

Gelet op Verordening (EU) 2016/679 *van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG* (hierna "AVG");

Gelet op de wet van 30 juli 2018 *betreffende de bescherming van natuurlijke personen met betrekking tot de verwerking van persoonsgegevens* (hierna "WVG");

Gelet op de adviesaanvraag van de heer Sammy Madhi, Staatssecretaris bevoegd voor Asiel en Migratie, belast met de Nationale Loterij, toegevoegd aan de Minister van Binnenlandse Zaken, Institutionele Hervormingen en Democratische Vernieuwing, ontvangen op 6 mei 2022;

Gelet op de aanvullende informatie ontvangen op 7 juni 2022;

Brengt op 1 juli 2022 het volgende advies uit:

I. ONDERWERP EN CONTEXT VAN DE ADVIESAANVRAAG

1. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft het advies van de Autoriteit gevraagd over een voorontwerp van wet *tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wat betreft het inreis-uitreisstelsel* (hierna "het voorontwerp" of "het voorontwerp van wet").
2. Dit voorontwerp van wet **beoogt uitvoering te geven aan Europese Verordening (EU) 2017/2226** van het Europees Parlement en de Raad van 30 november 2017 *tot instelling van een inreis-uitreisstelsel (EES) voor de registratie van inreis- en uitreisgegevens en van gegevens over weigering van toegang ten aanzien van onderdanen van derde landen die de buitengrenzen overschrijden en tot vaststelling van de voorwaarden voor toegang tot het EES voor rechtshandavingsdoeleinden en tot wijziging van de overeenkomst ter uitvoering van het te Schengen gesloten akkoord en Verordeningen (EG) nr. 767/2008 en (EU) nr. 1077/2011* (hierna "Verordening 2017/2226" of "de verordening tot instelling van het EES").
3. Verordening 2017/2226 stelt **een inreis-uitreisstelsel (EES)** in voor **de registratie van inreis- en uitreisgegevens van onderdanen van derde landen op het grondgebied van de Europese Unie**. Het algemene doel van dit EES-systeem is het beheer van de buitengrenzen van de EU te verbeteren en onregelmatige migratie te verminderen, door het verschijnsel van *"overschrijding van de duur van het toegestane verblijf"* aan te pakken. De enige methode waarover de grenswachters en de immigratiediensten momenteel beschikken om de verblijfsduur van onderdanen van een derde land te berekenen en te controleren of ze deze hebben overschreden, is het onderzoeken van de stempels in hun reisdocumenten. De memorie van toelichting van het voorontwerp van wet vermeldt: *"Het EES heeft in wezen als doel om een betrouwbare berekening te maken van de toegelaten verblijfsduur voor onderdanen van derde landen in het kader van kort verblijf (maximaal 90 op 180 dagen in het Schengengebied), en om een zicht te krijgen op de vreemdelingen die deze maximale verblijfsduur overschrijden. Daartoe wordt de in- en uitreis in kader van kort verblijf systematisch geregistreerd in een nieuwe Europese databank. De in- en uitreisstempels in het paspoort, die tot nu toe gebruikt werden voor deze berekening, worden afgeschaft. Ook personen van wie de binnenkomst geweigerd wordt, worden geregistreerd in deze databank."*
4. De Europese toezichthouder voor gegevensbescherming heeft een advies uitgebracht over het voorstel dat Verordening 2017/2226 is geworden¹. Voor de goed orde verwijst de Autoriteit hiernaar.

¹ EDPS, advies nr. 06/2016 over de tweede reeks maatregelen "Slimme grenzen" van de Europese Unie. Aanbevelingen over het herziene voorstel tot instelling van een inreis-uitreisstelsel, 21 september 2016.

5. Zoals elke Europese verordening² is de verordening tot oprichting van het EES rechtstreeks toepasselijk in de rechtsorde van de lidstaten, waaronder België, en behoeft zij dus niet in nationaal recht te worden omgezet. Bovendien blijkt uit de memorie van toelichting van het voorontwerp van wet dat zelfs indien bepaalde bepalingen door het nationaal recht³ ten uitvoer moeten worden gebracht, deze verordening vrij weinig nationale marge voor implementatie aan de lidstaten geeft, zodat slechts weinig aanpassingen nodig zijn van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna "de wet van 15 december 1980") en de rechtsorde in België in het algemeen. De memorie van toelichting vermeldt:
- "De belangrijkste juridische implicatie is wellicht de herziening van de nationale procedure van de aankomstverklaring (ontwerpartikel 6), hetgeen in feite slechts een indirect gevolg van het EES is. Dit heeft immers eerder te maken met praktische bezwaren om zo'n document nog systematisch aan te vragen bij de gemeenten wanneer deze gemeenten zelf niet meer onmiddellijk de datum van binnenkomst kunnen vernemen door de afschaffing van de stempels. Als bijkomend gevolg, met name om omgekeerde discriminatie te vermijden, diende ook de melding van aanwezigheid van burgers van de Unie aangepast te worden (ontwerpartikel 9), hoewel ook dit eigenlijk los staat van het EES op zich."*

II. ONDERZOEK VAN DE ADVIESAANVRAAG

6. De Autoriteit herinnert eraan dat zij, op grond van haar bevoegdheden, geen bepalingen onderzoekt waarvan de uitvoering gegevensverwerkingen met zich brengen die door de politiediensten worden verricht. De controle van die bepalingen valt immers onder het controleorgaan op de politionele informatie (hierna "het COC"). De afgevaardigde van de staatssecretaris heeft de Autoriteit in kennis gesteld van het feit dat hij het advies van het COC over het voorontwerp van wet heeft gevraagd⁴.
7. In het kader van dat advies spreekt de Autoriteit zich uitsluitend uit over de bepalingen waarbij zij opmerkingen heeft in verband met de bescherming van persoonsgegevens. Het betreft met name de artikelen 4, 6 en 9 van het voorontwerp van wet.

A. Aanwijzing van de verwerkingsverantwoordelijken voor verwerkingen van in het EES geregistreerde persoonsgegevens die worden uitgevoerd in toepassing van de

² Overeenkomstig artikel 288 van het Verdrag betreffende de Europese Unie.

³ De memorie van toelichting vermeldt bovendien: "De EES-verordeningen bieden ten slotte weliswaar een aantal nationale mogelijkheden, die echter niet onmiddellijk toegepast zullen worden door België of die alleszins geen bijzondere wettelijke regeling vereisen. Bij wijze van voorbeeld, artikel 11, lid 1, van de Schengengrenscore (zoals gewijzigd door Verordening 2017/2225) laat toe dat lidstaten paspoorten (blijven) afstempelen in kader van lang verblijf. Ze vallen immers alleszins buiten het toepassingsgebied van EES, maar het zou in principe nuttig kunnen zijn voor het recht op terugkeer (en de berekening van de duur van de afwezigheid) om in dit geval wel de stempels te behouden. Aangezien de kosten echter geenszins opwegen tegen de baten (die erg beperkt zijn, aangezien dit systeem toch nooit sluitend zal zijn indien niet alle lidstaten dit toepassen) zal België dit evenmin toepassen."

⁴ Deze informatie is verstrekt op het formulier voor het aanvragen van een advies.

EES-verordening en de wet van 15 december 1980 (artikel 4 van het voorontwerp van wet)

8. Artikel 4 van het voorontwerp van wet beoogt de invoeging van een artikel 2/2 in de wet van 15 december 1980 waarvan het tweede lid als volgt luidt: *"Voor de verwerkingen, in toepassing van de Verordening (EU) 2017/2226 [...]⁵ en van deze wet, van gegevens opgeslagen in het EES, uitgevoerd door de overige autoriteiten [d.w.z. de nationale autoriteiten die niet vallen onder de politiediensten bedoeld in artikel 2, 2°, van de wet van 7 december 1998], is de respectievelijke Minister onder wiens bevoegdheden de desbetreffende autoriteit handelt de verwerkingsverantwoordelijke."*

9. Artikel 4, lid 7, van de AVG bepaalt dat wanneer de doelstellingen van en de middelen voor de verwerking in het Unierecht of het lidstatelijke recht worden vastgesteld, *"daarin kan worden bepaald wie de verwerkingsverantwoordelijke is of volgens welke criteria deze wordt aangewezen"*. Zoals de Autoriteit reeds in andere adviezen heeft opgemerkt, **vergroot de aanwijzing van de verwerkingsverantwoordelijke in de verordening de voorspelbaarheid** van de beoogde gegevensverwerkingen en stelt zij de betrokkenen in staat gemakkelijk (of ten minste gemakkelijker) te zien tot welke persoon of instelling zij zich moeten wenden om hun door de AVG toegekende rechten uit te oefenen, hetgeen bijdraagt tot de **versterking van de effectiviteit van deze rechten**.

10. Wanneer het Unierecht of het recht van een lidstaat de verwerkingsverantwoordelijke aanwijst, moet ervoor worden gezorgd dat **deze aanwijzing relevant is ten aanzien van de feitelijke omstandigheden**⁶. Met andere woorden, het is noodzakelijk om voor elke verwerking van persoonsgegevens na te gaan wie *feitelijk* het doel van de verwerking nastreeft en zeggenschap over de verwerking heeft.

11. De **formulering in het voorontwerp** die wordt gebruikt om de verwerkingsverantwoordelijke aan te wijzen voor de verwerkingen van persoonsgegevens die worden uitgevoerd uit hoofde van Verordening 2017/2226 en de wet van 15 december 1980, is **te vaag**. Het nieuwe artikel 2/2, §2, van de wet van 15 december 1980 biedt **in zijn huidige vorm** immers **geen meerwaarde op het vlak van voorspelbaarheid** en **draagt ook niet bij tot de versterking van de effectiviteit van de**

⁵ Deze voetnoot is niet van toepassing voor de Nederlandse versie van het advies (n.v.d.v.).

⁶ Zowel het Europees Comité voor gegevensbescherming als de Autoriteit benadrukken dat het begrip verwerkingsverantwoordelijke vanuit een feitelijk perspectief moet worden benaderd. Zie: Europees Comité voor gegevensverwerking, Guidelines 07/2020 on the concepts of controller and processor in the GDPR, version 1.0, adopted on 02 september 2020, blz. 10 e.v. (https://edpb.europa.eu/our-work-tools/public-consultations-art-704/2020/guidelines-072020-concepts-controller-and-processor_en) en Gegevensbeschermingsautoriteit, *Overzicht van de begrippen verwerkingsverantwoordelijke/verwerker in het licht van Verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens (AVG) en enkele specifieke toepassingen voor vrije beroepen zoals advocaten*, blz. 1 (<https://www.gegevensbeschermingsautoriteit.be/publications/begrippen-verwerkingsverantwoordelijke-verwerker-in-het-licht-van-de-verordening-eu-nr.-2016-679.pdf>).

rechten van de betrokkenen door aan te geven tot welke autoriteit zij zich kunnen wenden om hun rechten uit te oefenen uit hoofde van de AVG.

12. Verordening 2017/2226 vertrouwt de registratie, wijziging en wissing van persoonsgegevens in het EES toe aan de nationale autoriteiten die zij op grond van hun functie identificeert⁷. Zij bepaalt ook dat de betrokkenen bij de bevoegde nationale autoriteiten hun rechten uit hoofde van de AVG kunnen uitoefenen (recht van inzage, recht op rectificatie, aanvulling en wissing van gegevens, en het recht op minimale gegevensverwerking)⁸. **Deze nationale autoriteiten moeten dus als verwerkingsverantwoordelijken worden beschouwd voor de verwerkingen die voortvloeien uit de taken die hun zijn toevertrouwd uit hoofde van de Europese verordening, zoals deze in het nationale recht zal worden omgezet⁹.**
13. Om de vereiste voorspelbaarheid te garanderen van de verwerking van persoonsgegevens, die bestaat in de registratie, toevoeging en wissing van gegevens in het EES, moet **het voorontwerp van wet de nationale autoriteiten aanwijzen die bevoegd zullen zijn voor de registratie, bijwerking en wissing van de gegevens in het EES ter uitvoering van Verordening 2017/2226¹⁰.** Alleen

⁷ Zie artikel 23 en volgende van Verordening 2017/2226. De autoriteiten op grond van hun functie identificeren betekent dat de autoriteiten worden genoemd in functie van de taken die hun zijn toevertrouwd (bijvoorbeeld: de grensautoriteiten, de autoriteiten die bevoegd zijn voor het intrekken of annuleren van een goedkeuring voor kort verblijf of een visum, of het verlengen van de duur van een toegestaan verblijf of het verlengen van een visum,...). De concrete aanwijzing van de autoriteit die daadwerkelijk deze taak in België vervult, hangt af van het nationale recht dat de Europese verordening omzet.

⁸ Zie artikel 52 en volgende van Verordening 2017/2226.

⁹ Verordening 2017/2226 belast het Europese agentschap eu-LISA met de ontwikkeling van het EES, het operationele beheer ervan en het waarborgen van een passend beveiligingsniveau. Artikel 7, lid 2, van deze verordening bepaalt: *"Het centrale systeem van het EES wordt door eu-LISA gehost op zijn technische locaties. Het centrale systeem biedt de in deze verordening beschreven functies overeenkomstig de voorwaarden inzake beschikbaarheid, kwaliteit en snelheid [als bedoeld in deze verordening]"*. Artikel 13 van de verordening verplicht eu-LISA een beveiligde website te hosten die de mogelijkheid biedt (1) aan onderdanen van een derde land om de resterende toegestane verblijfsduur na te gaan en (2) aan vervoerders om na te gaan of een onderdaan uit een derde land die houder is van een visum voor één of twee binnenkomsten, zijn visum al dan niet reeds heeft gebruikt. De Autoriteit stelt vast dat eu-LISA voor deze aspecten dus als verwerkingsverantwoordelijke voor deze aspecten moet worden beschouwd. Verordening 2017/2226 organiseert dus een verdeling van rollen en verantwoordelijkheden tussen eu-LISA en de nationale autoriteiten door een onderscheid te maken tussen verantwoordelijkheden als gevolg van het gecentraliseerde beheer van het EES (die aan eu-LISA worden toevertrouwd) en verantwoordelijkheden die betrekking hebben op de voeding en het gebruik ervan (die aan verschillende categorieën van nationale autoriteiten worden toevertrouwd). **De Autoriteit stelt vast dat Verordening 2017/2226 een systeem van gezamenlijke verantwoordelijkheid organiseert tussen eu-LISA, die de bevoegde instelling voor het beheer van de gecentraliseerde databank van het EES is, en de verschillende bevoegde nationale autoriteiten, die met name bevoegd zijn om het EES te voeden en er toegang toe te hebben teneinde de verschillende doeleinden te verwezenlijken waarvoor deze gegevensbank is opgericht.**

¹⁰ Op de vraag welke nationale autoriteiten de persoonsgegevens ter uitvoering van Verordening 2017/2226 zouden verwerken, antwoordde de afgevaardigde van de staatssecretaris het volgende: *« De diensten van de lidstaten die potentieel toegang kunnen hebben tot EES worden vermeld in art. 9(1) jo. artt. 23-35 EES-verordening. Het betreft in eerste instantie de grensautoriteiten (art. 23), maar daarnaast ook visumautoriteiten (art. 24), de bevoegde autoriteiten voor eventuele nationale facilitatieprogramma's (waar België, alleszins voorlopig, nog geen concrete plannen voor heeft, art. 25), de nationale Etias- eenheid (die volgens het Etias-wetsontwerp zal ondergebracht worden bij FOD Binnenlandse Zaken – Crisiscentrum, art. 25ter), de immigratieautoriteiten (in eerste instantie DVZ en politie, maar mogelijk ook de gemeenten in de mate ze zelf beslissingen nemen tot afgifte of weigering van een verblijfsvergunning, artt. 26 - 27), enz.*

De concrete diensten die hier wat betreft België onder begrepen dienen te worden, moeten betekend worden aan eu-LISA (art. 9(2) EES-verordening). Dit gebeurt in principe via de permanente vertegenwoordiging, met instemming van de betrokken kabinetten. Omwille van de relatief beperkte nationale marge (afgebakend door de EES-verordening) is hiervoor geen specifieke nationale reglementaire procedure voorzien.

Concreet is bv ook nog niet duidelijk of gemeenten (die vallen onder de minister van binnenlands bestuur van de deelstaten) deze toegang zullen krijgen. In eerste instantie nog niet, maar eventueel wel op langere termijn wanneer dit technisch haalbaar is en de nodige GDPR-garanties voorzien kunnen worden.

als het voorontwerp van wet concreet deze autoriteiten aanwijst, biedt het een meerwaarde voor de betrokkenen, die dan met name zullen weten tot welke autoriteiten zij zich moeten wenden om hun rechten krachtens de AVG uit te oefenen. In het onderhavige geval kunnen de betrokkenen op grond van de verwijzing naar de term "*andere nationale autoriteiten*" niet weten wie deze autoriteiten zijn en welke taken aan hen zijn toevertrouwd. Zij kunnen ook niet weten tot wie zij zich moeten wenden om hun rechten uit hoofde van de AVG uit te oefenen. **Het voorontwerp moet worden gewijzigd teneinde de verschillende autoriteiten te vermelden die een rol zullen spelen bij het voeden van het EES. Het voorontwerp van wet moet in elk geval de autoriteiten aangeven die in België belast zijn met het voeden van het EES, d.w.z. het registreren van gegevens, het wijzigen van daarin opgenomen gegevens en het wissen van deze gegevens¹¹.**

14. In dit verband stelt de Autoriteit vast dat volgens de bepaling in ontwerp "*de minister onder wiens bevoegdheden de desbetreffende autoriteit handelt*" de verwerkingsverantwoordelijke is. **De minister als verwerkingsverantwoordelijke aanwijzen voor de verwerkingen van gegevens door een onder zijn bevoegdheid vallende autoriteit, is echter niet relevant.** Het is immers in feite niet de minister die het doel nastreeft waarvoor de onder zijn bevoegdheid vallende autoriteit de gegevens verwerkt, maar de autoriteit zelf¹². Het is dus de nationale autoriteit die de rol van verwerkingsverantwoordelijke in de zin van artikel 4, lid 7, van de AVG op zich neemt, en het is dus deze autoriteit die als zodanig in de regelgeving moet worden aangewezen¹³. **De opsteller van het voorontwerp van wet moet rekening houden met dit aspect wanneer hij de bepaling in ontwerp wijzigt** en op passende en voorspelbare wijze de verschillende autoriteiten aanwijzen die een rol van verwerkingsverantwoordelijke op zich nemen met betrekking tot de voeding en het gebruik van het EES.

We merken op dat "verwerkingen" in dit art. 2/2 ruim begrepen moet worden. Het betreft niet enkel de diensten die actieve toegangsrechten tot EES hebben, om gegevens in te voeren, wissen en verbeteren (dit zouden enkel grenspolitie en DVZ zijn), maar ook de diensten die passieve toegang hebben.

Mbt actieve toegang:

- Dat de grenspolitie bevoegd is voor creatie van in- en out-records in EES volgt rechtstreeks uit de EES-verordening, zie bv art. 14

- DVZ is bovendien bevoegd voor de (relatief uitzonderlijke) creatie van dergelijke records op het grondgebied, zie ontwerp-art. 6/1 § 2 wet '80 + art. 14.8 EES-verordening ».

¹¹ In zijn antwoord op een verzoek om aanvullende informatie, identificeerde de afgevaardigde van de staatssecretaris deze autoriteiten als die welke een "actief toegangsrecht" hebben (zie het antwoord van de afgevaardigde dat in de vorige voetnoot integraal is weergegeven).

¹² De Autoriteit wijst erop dat de aanwijzing van een administratie als verwerkingsverantwoordelijke niets afdoet aan de politieke verantwoordelijkheid van de minister voor het (niet-)handelen van de onder zijn bevoegdheid vallende administratie.

¹³ Zoals de Autoriteit regelmatig in haar adviezen opmerkt, mogen de lidstaten de toepassing van de regels van de AVG op specifieke gebieden preciseren teneinde op die gebieden de samenhang en de duidelijkheid van het regelgevingskader dat van toepassing is op de gegevensverwerking te waarborgen, maar zij mogen in dat opzicht niet afwijken van de AVG of afzien van de daarin vervatte definities (zie artikel 6, lid 3, tweede alinea, gelezen in het licht van de overwegingen nrs. 8 en 10 van de AVG). **Met andere woorden, de aanwijzing van een verwerkingsverantwoordelijke in de regelgeving moet in overeenstemming zijn met de rol die deze actor in de praktijk speelt en met de zeggenschap die hij heeft om de essentiële middelen van de verwerking vast te stellen. Het tegenovergestelde beweren zou niet alleen ingaan tegen de letter van de AVG, maar zou eveneens de doelstelling ervan in gevaar kunnen brengen om een coherent en hoog beveiligingsniveau voor natuurlijke personen te verzekeren.**

15. Ten slotte herinnert de Autoriteit eraan dat opdat de aanwijzing van de verwerkingsverantwoordelijke in de verordening zou voldoen aan de vereiste van voorspelbaarheid, het noodzakelijk is dat wordt **gepreciseerd voor welke gegevensverwerking (of welk deel van de verwerking) de aanwijzing gebeurt**. De opsteller van het voorontwerp moet hiermee rekening houden wanneer hij de bepaling wijzigt waarin de verwerkingsverantwoordelijken worden aangewezen.
16. Wat betreft **de identificatie van de nationale autoriteiten die toegang krijgen tot het EES** ter uitvoering van Verordening 2017/2226, **moet de wetgever ervoor zorgen dat het normatieve kader alle voorspelbaarheid biedt** die voor de betrokkenen nodig is **om te begrijpen welke autoriteiten toegang tot het EES zullen hebben** en onder welke voorwaarden zij die toegang krijgen.

B. Aan vreemdelingen opgelegde verplichting om onder bepaalde omstandigheden het adres mee te delen waar zij tijdens hun korte verblijf in België verblijven (artikelen 6 en 9 van het voorontwerp van wet)

17. De **artikelen 6 en 9 van het voorontwerp van wet** strekken ertoe de artikelen 5 en 41bis van de wet van 15 december 1980 te vervangen, die respectievelijk onderdanen van een derde land¹⁴ en burgers van de Unie¹⁵ die voor een kort verblijf naar België komen (minder dan 90 dagen) en niet logeren in een logementshuis dat onderworpen is aan de wetgeving betreffende de controle op de reizigers, opleggen om **hun verblijfsadres aan de Belgische autoriteiten mee te delen (of te melden)**.
18. Het nieuwe artikel 5 van de wet van 15 december 1980, dat betrekking heeft op onderdanen van een derde land, geeft uitvoering aan artikel 22.1 van de overeenkomst ter uitvoering van het te Schengen gesloten akkoord van 14 juni 1985 tussen de regeringen van de Europese Economische Unie van de Benelux, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen (hierna "de Schengenuitvoeringsovereenkomst"). Deze bepaling luidt als volgt:

« Vreemdelingen die op regelmatige wijze op het grondgebied van een overeenkomstsluitende partij zijn binnengereisd, dienen zich onder de door ieder van de overeenkomstsluitende partijen vastgestelde voorwaarden aan te melden bij de

¹⁴ Onderdanen van een derde land moeten binnen drie dagen na hun binnenkomst in het Koninkrijk aan deze verplichting voldoen.

¹⁵ Burgers van de EU moeten binnen tien dagen na hun binnenkomst in het Koninkrijk aan deze verplichting voldoen.

bevoegde autoriteiten van de overeenkomstsluitende partij op wier grondgebied zij binnenkomen. Deze aanmelding kan naar keuze van elke overeenkomstsluitende partij hetzij bij binnenkomst, hetzij binnen drie werkdagen te rekenen vanaf de datum van binnenkomst, in het binnenland geschieden ».

19. Het **nieuwe artikel 41bis van de wet van 15 december 1980** dat betrekking heeft op de **burgers van de Unie**, zet **artikel 5, lid 5**, om **van Richtlijn 2004/38 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG** (hierna "Richtlijn 2001/38"). Deze bepaling luidt als volgt:

"De lidstaat kan de betrokkene opleggen zijn aanwezigheid op het grondgebied binnen een aanvaardbare, niet-discriminerende termijn mede te delen. Niet-naleving van deze verplichting kan worden bestraft met niet-discriminerende en evenredige sancties." ¹⁶

20. De Autoriteit heeft **een aantal fundamentele opmerkingen** bij de nieuwe artikelen 5 en 41bis van de wet van 15 december 1980.

a) Wat betreft het doel (of de doelen) van de verplichting tot melding van het verblijfsadres en de voorwaarden waaronder de autoriteiten toegang tot deze informatie zullen hebben

21. Ten eerste stelt de Autoriteit vast dat **het (de) doel(en)** van de verplichting voor vreemdelingen om hun verblijfsadres tijdens hun korte verblijf in België mee te delen, **niet uitdrukkelijk word(t)(en) omschreven** in de bepalingen van de wet van 15 december 1980 die deze verplichting opleggen en in de bepalingen van internationaal recht waarop deze bepalingen zijn gebaseerd.
22. De **voorbereidende werkzaamheden** van het voorontwerp van wet geven echter **aanwijzingen** over het doel (of de doelen) van deze mededeling.
23. Wat betreft **de onderdanen van derde landen** die in België verblijven in het kader van een kort verblijf, blijkt uit de toelichting bij artikel 6 van het voorontwerp van wet dat het **doel** van de verplichting is **de bevoegde autoriteiten in staat te stellen om na 90 dagen een controle op het meegedeelde verblijfsadres uit te voeren (te laten uitvoeren)**, en in voorkomend geval, **een beslissing tot verwijdering af te leveren (of te laten afleveren) wegens overschrijding**

¹⁶ Onderstreping door de Autoriteit.

van de toegelaten verblijfsduur. Dit doeleinde is welbepaald en gerechtvaardigd. **Om uitdrukkelijk omschreven te zijn moet het in het dispositief van artikel 5 van de wet van 15 december 1980 worden opgenomen.**

24. Afgezien van de noodzaak om het doel uitdrukkelijk te vermelden van de door artikel 5 van de wet van 15 december 1980 opgelegde gegevensverwerking, **heeft de Autoriteit ernstige twijfels bij de toereikendheid en doeltreffendheid van de maatregel om het beoogde doel te bereiken**, in het bijzonder gelet op de wijze waarop deze informatie wordt verzameld. Uit de toelichting bij de artikelen blijkt immers dat weinig onderdanen van derde landen daadwerkelijk hun verblijfsadres meedelen aan de autoriteiten na hun aankomst op het Belgische grondgebied¹⁷. De Autoriteit merkt bovendien op dat het, met name voor onderdanen van derde landen die in een grensgebied verblijven, vrij gemakkelijk kan zijn om deze maatregel te omzeilen. Onderdanen uit derde landen die om de twee dagen het nationale grondgebied verlaten (door de grens naar Nederland, Frankrijk, Duitsland of Luxemburg over te steken), hoeven hun verblijfsadres immers niet mee te delen.
25. In deze omstandigheden **verzoekt de Autoriteit de wetgever om in het dispositief van het voorontwerp nauwkeurig te omschrijven welk doel wordt beoogd met de verplichting voor onderdanen van een derde land om hun verblijfsadres te melden** (namelijk: de autoriteiten in staat stellen om na 90 dagen een controle op het meegedeelde verblijfsadres uit te voeren (of te laten uitvoeren) en, in voorkomend geval, een beslissing tot verwijdering af te leveren (of te laten afleveren) wegens overschrijden van de toegelaten verblijfsduur) **en ervoor te zorgen dat deze maatregel werkelijk toereikend en relevant is om dit doel te bereiken in het licht van de wijze waarop deze informatie wordt verzameld. Anders zal de wetgever deze meldingsplicht voor onderdanen van derde landen moeten opheffen.**
26. Wat betreft de verplichting voor **burgers van de Unie** om hun verblijfsadres te melden in het kader van een kort verblijf in België, blijkt uit de toelichting bij artikel 9 van het voorontwerp van wet dat deze verplichting ook tot **doel heeft de autoriteiten in staat te stellen te controleren of de burgers van de EU de toegestane verblijfsduur hebben overschreden.** Dit doel is welbepaald. **De Autoriteit heeft echter bedenkingen bij de legitimiteit ervan.** Door het ontbreken van controles aan de binnengrenzen worden de autoriteiten er immers niet van in kennis gesteld wanneer een burger van de Unie het grondgebied van het Koninkrijk vanuit de Schengenruimte binnenkomt of het verlaat terwijl hij binnen de Schengenruimte blijft. Als de burger van de Unie zijn verblijfsadres binnen 10 dagen na zijn aankomst aan de autoriteiten heeft meegedeeld, zullen de autoriteiten de

¹⁷ De opsteller van het voorontwerp van wet wil deze situatie verhelpen door onderdanen van derde landen de mogelijkheid te geven hun verblijfsadres via internet mee te delen, zonder dat zij naar het gemeentebestuur hoeven te gaan. In de toelichting bij de artikelen wordt gepreciseerd: "Indien het adres voortaan via elektronische wijze (en volledig kosteloos) bezorgd kan worden zonder dat hiervoor een verplaatsing naar de gemeente vereist is, *is de verwachting bovendien dat meer vreemdelingen deze verplichting zullen naleven dan momenteel het geval is. We kunnen immers vaststellen dat België jaarlijks ongeveer 190.000 C-visa aflevert (met als reisdoel in principe België), terwijl er jaarlijks slechts ongeveer 35.000 aankomstverklaringen worden afgeleverd (totaal voor zowel visumplichtigen als visumvrijgestelden)*".

datum van binnenkomst kennen. Maar zij beschikken over geen enkel middel om de datum van zijn vertrek te kennen. Om te controleren of de burger van de Unie de toegestane verblijfsduur niet heeft overschreden, moeten de autoriteiten na een periode van 3 maanden dus automatisch het door de burger van de Unie gemelde verblijfsadres controleren. De Autoriteit heeft, zelfs al is de vrijheid van verkeer en verblijf niet absoluut, bedenkingen bij de legitimiteit van de automatische controle van de verblijfsduur van alle burgers van de Unie. Ten slotte wijst de Autoriteit erop dat de maatregel vrij gemakkelijk kan worden omzeild, met name door burgers van de EU die in een grensgebied verblijven. Deze personen kunnen het nationale grondgebied immers om de negen dagen verlaten (door de grens naar Nederland, Frankrijk, Duitsland of Luxemburg over te steken) en hoeven hun verblijfsadres dus nooit aan de Belgische autoriteiten mee te delen. **In het licht van al deze elementen verzoekt de Autoriteit de parlementsleden een diepgaand debat te voeren over de legitimiteit van dit doel.**

27. Indien de parlementsleden, na een diepgaand debat, het doel dat erin bestaat de autoriteiten in staat te stellen te controleren of de burgers van de Unie de toegestane verblijfsduur hebben overschreden, legitiem achten, **moet dit doel uitdrukkelijk worden omschreven**, en wel overeenkomstig het vereiste in artikel 5, lid 1, onder b), van de AVG, gelezen in het licht van artikel 6, lid 3, daarvan. Het voorontwerp moet derhalve worden gewijzigd om **dit doel op te nemen in het dispositief** van de wet van 15 december 1980. Voorts benadrukt de Autoriteit nu al dat de verduidelijking van dit doel in het dispositief van de wet van 15 december 1980 ook van essentieel belang is om de betrokkenen in staat te stellen te begrijpen, met de nodige voorspelbaarheid, onder welke voorwaarden en in welke omstandigheden deze informatie door de autoriteiten zal worden gebruikt. De wetgever moet er dus voor zorgen dat het doel zodanig wordt geformuleerd dat de betrokkenen bij het lezen ervan duidelijk begrijpen onder welke voorwaarden en in welke omstandigheden hun verblijfsadres door de Belgische autoriteiten zal worden verwerkt.
28. Indien daarentegen uit het parlementaire debat blijkt dat het door de wetgever beoogde doel niet legitiem is, zal de wetgever de meldingsplicht voor burgers van de Unie moeten opheffen.
29. Verder heeft **de Autoriteit ook ernstige twijfels bij de toereikendheid en doeltreffendheid van de maatregel om het beoogde doel te bereiken**, met name gezien de manier waarop die informatie wordt verzameld en het ontbreken van controles aan de binnengrenzen. De opsteller van het voorontwerp geeft zelf het volgende aan: *"Op zich zal de maximaal toegelaten verblijfsduur van drie maanden in kader van kort verblijf weliswaar moeilijk te controleren of sanctioneren zijn [...]. Het is immers steeds mogelijk dat de burger van de Unie in tussentijd het grondgebied verlaten heeft gedurende een zekere periode (wat bij afwezigheid van binnengrenscontrole niet geregistreerd wordt), hetgeen kan leiden tot een nieuwe verblijfstermijn van drie maanden"*. Bovendien vermeldt de opsteller van het voorontwerp: *"Indien er al BGV's [n.d.r.: bevel het grondgebied te verlaten] werden afgeleverd*

aan burgers van de Unie wegens meer dan drie maanden verblijf was dit meestal eerder gebaseerd op aanhoudende politionele vaststellingen bij proces-verbaal (met dus ook elementen van openbare orde) in plaats van louter op basis van de melding van aanwezigheid". **De Autoriteit verzoekt de parlementsleden dan ook een diepgaand debat te voeren over de toereikendheid, noodzakelijkheid en evenredigheid van de verplichting tot melding van het verblijfsadres van burgers van de Unie in het kader van een verblijf van minder dan 3 maanden.** Indien het debat zou aantonen dat deze maatregel niet doeltreffend is - en dus niet noodzakelijk - om het beoogde doel te bereiken, **zal de wetgever de meldingsplicht voor burgers van de Unie moeten opheffen.**

30. Bovendien stelt de Autoriteit vast dat de voorbereidende werkzaamheden het volgende vermelden:

"Vele gemeenten zijn vragende partij om een zicht te blijven behouden op welke personen er zich in hun gemeente bevinden, zelfs ongeacht hun nationaliteit en verblijfsstatuut (bv. in de nasleep van een brand of een gasontploffing in een appartementsgebouw in de betrokken gemeente). Ook in het kader van het aanklappend beleid inzake asiel en migratie blijft iedere vorm van registratie zoals de elektronische melding van het verblijfsadres wenselijk, zelfs indien dit op zich geen sluitend bewijs vormt van de verblijfsduur (net zomin als de vroegere verplichte melding van aanwezigheid)."

De Autoriteit wijst erop dat met het vermelden dat de melding van het verblijfsadres "*wenselijk*" is zodat de gemeenten "*zicht hebben*" op de personen die zich op hun grondgebied bevinden en om de autoriteiten de mogelijkheid te geven "*een proactief asiel- en migratiebeleid*"¹⁸ te voeren, in de voorbereidende werkzaamheden geen andere welbepaalde en uitdrukkelijk omschreven doeleinden worden genoemd dan die welke hierboven reeds zijn gegeven, namelijk de autoriteiten in staat stellen te controleren of de burger van de Unie de toegestane verblijfsduur niet heeft overschreden in het kader van een kort verblijf (minder dan 3 maanden). De aangevoerde elementen blijven immers te vaag en te algemeen om een of meer welbepaalde en expliciete doeleinden aan te duiden. Voorts blijkt uit de voorbereidende werkzaamheden niet waarom de registratie van in België verblijvende burgers van de EU in het kader van een kort verblijf daadwerkelijk noodzakelijk is (in de zin van de AVG) om de autoriteiten in staat te stellen hun taak van algemeen belang te vervullen.

31. Voor zover de wetgever op basis van feitelijke en objectieve elementen aantoonst dat de melding van het verblijfsadres voor vreemdelingen die in het kader van een kort verblijf in België verblijven, een

¹⁸ In dit verband herinnert de Autoriteit eraan dat de bezorgdheid inzake gegevensbescherming het gevolg is van bepaalde misstanden op het gebied van de opstelling van lijsten. Zie bijvoorbeeld het ontwerp van "narrative" van de WG Data Protection and Other Rights and Freedoms van de Global Privacy Assembly, getiteld "Privacy and data protection as fundamental rights" waarin in de passage over de origine van het recht op gegevensbescherming op het volgende wordt gewezen: "*This notion of privacy as an individual's right to control information continued on into the 20th century, as the rise of authoritarian and totalitarian regimes around the globe catalysed efforts to establish a right to privacy. Specifically at issue was the ability of these regimes to exercise power over their citizens as a direct result of their access to detailed information about the identity, thoughts, beliefs and actions of these citizens and to influence and control their behaviour accordingly. Following World War II, this experience led to a widely shared acknowledgement among democratic governments that privacy as a human right had to be established and recognized in order to uphold democracy. This would protect individuals from interference with their private and family life, particularly, but not exclusively, by state actors.*" (...)", blz. 12-13.

maatregel is waarmee een legitiem doel wordt nagestreefd, dat zij werkelijk toereikend (d.w.z. doeltreffend om het beoogde doel te bereiken), noodzakelijk (d.w.z. er is geen minder ingrijpende maatregel om dat doel te bereiken) en evenredig (d.w.z. er bestaat een billijk evenwicht tussen de aanwezige belangen) is om het nagestreefde legitieme doel te bereiken, heeft de Autoriteit de volgende opmerkingen:

b) Wat betreft het bewaren van het verblijfsadres door de autoriteiten

32. Uit de aanvullende informatie die de afgevaardigde van de staatssecretaris heeft verstrekt, blijkt dat wanneer de melding van het verblijfsadres bij het gemeentebestuur heeft plaatsgevonden, **het gemeentebestuur verplicht is dit adres aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee te delen**, zodat deze het bewaart in een interne gegevensbank (Evibel/eMigration¹⁹) waarin de nodige informatie wordt opgenomen om de Dienst Vreemdelingenzaken in staat te stellen de taken van algemeen belang die hem zijn toevertrouwd te vervullen (waaronder de controle van de verblijfsduur van vreemdelingen).
33. De Autoriteit stelt echter vast **dat er geen bepaling is die gemeentebesturen verplicht om aan de Dienst Vreemdelingenzaken** gegevens mee te delen betreffende het verblijfsadres van vreemdelingen die in het kader van een kort verblijf in België verblijven. Om te voldoen aan het vereiste van **voorspelbaarheid** waaraan elke maatregel moet beantwoorden die ingrijpt in het recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer, **moet de regelgeving echter een kader bieden voor deze mededeling van gegevens van de gemeenten aan de Dienst Vreemdelingenzaken.**
34. **Het voorontwerp van wet moet worden gewijzigd teneinde uitdrukkelijk te bepalen dat het gemeentebestuur waaraan een vreemdeling (of het nu gaat om een onderdaan van een derde land of om een burger van de Unie) zijn verblijfsadres heeft meegedeeld, verplicht is dat adres aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee te delen, aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegd is om erop toe te zien dat vreemdelingen de toegelaten verblijfsduur niet overschrijden.**
35. Voorts blijkt uit de aanvullende informatie van de staatssecretaris dat **de gemeentebesturen niet verplicht zijn de gegevens te wissen die zij verzamelen** op grond van de artikelen 5 en 41bis

¹⁹ Na om aanvullende informatie te zijn gevraagd, antwoordde de afgevaardigde van de staatssecretaris dat alleen medewerkers van de Dienst Vreemdelingenzaken toegang tot de gegevensbank Evibel/eMigration hebben, om de Dienst Vreemdelingenzaken in staat te stellen zijn wettelijke taken uit te voeren. De Autoriteit neemt nota van het feit dat deze gegevensbank dus niet wordt gebruikt om gegevens aan andere instanties mee te delen.

van de wet van 15 december 1980 (namelijk de verblijfsadressen van de vreemdelingen die deze hebben gemeld bij het gemeentebestuur en niet rechtstreeks bij de Dienst Vreemdelingenzaken).

36. **Gezien het doel dat wordt nagestreefd** met de verplichting voor vreemdelingen tot melding van hun verblijfsadres, **ziet de Autoriteit geen rechtvaardiging voor gemeenten om gegevens te bewaren over vreemdelingen** die ervoor hebben gekozen om hun verblijfsadres persoonlijk mee te delen aan het gemeentebestuur (en niet elektronisch aan de Dienst Vreemdelingenzaken). In het licht van de informatie waarover de Autoriteit beschikt, lijkt deze bewaring immers niet noodzakelijk om het doel van deze gegevensverzameling te bereiken, aangezien, behoudens vergissing, de Dienst Vreemdelingenzaken en niet het gemeentebestuur erop moet toezien dat vreemdelingen de toegestane verblijfsduur niet overschrijden. Indien de gemeentebesturen een rol zouden spelen in het kader van de controle op de verblijfsduur van vreemdelingen, zouden de gemeentebesturen op grond van het huidige wetgevingskader enkel beschikken over gegevens betreffende vreemdelingen die ervoor hebben gekozen om hun verblijfsadres persoonlijk mee te delen aan de gemeentebesturen, en niet betreffende vreemdelingen die hun adres elektronisch aan de Dienst Vreemdelingenzaken hebben meegedeeld²⁰. Een dergelijk verschil in behandeling van vreemdelingen naargelang van de manier waarop zij hun verblijfplaats hebben gemeld, lijkt niet gerechtvaardigd. **Het voorontwerp van wet moet derhalve worden gewijzigd teneinde erin te bepalen dat de gemeentebesturen de gegevens moeten wissen die zij hebben verzameld op grond van de artikelen 5 en 41bis van de wet van 15 december 1980, zodra deze gegevens aan de Dienst Vreemdelingenzaken zijn meegedeeld.**

c) Wat betreft de bewaartermijn van de gegevens

37. Krachtens artikel 5, lid 1, punt e), van de AVG, mogen persoonsgegevens niet langer worden bewaard in een vorm die het mogelijk maakt de betrokkenen te identificeren, dan noodzakelijk is voor de verwezenlijking van de doeleinden waarvoor ze worden verwerkt.
38. De Autoriteit stelt vast dat **noch het voorontwerp van wet, noch de wet van 15 december 1980, een bewaartermijn bepaalt** voor de persoonsgegevens die op grond van de artikelen 5 en 41bis van de wet van 15 december 1980 zijn verzameld.
39. Na om aanvullende informatie te zijn verzocht, heeft de afgevaardigde van de staatssecretaris bevestigd dat deze gegevens momenteel **gedurende 75 jaar** worden bewaard. Geen enkel element

²⁰ Na een verzoek om aanvullende informatie verklaarde de afgevaardigde van de staatssecretaris echter: "*De fysieke aankomstverklaring wordt zowel opgeslagen bij gemeente (waar het document aangevraagd wordt en die dit document opmaken en afleveren) als bij DVZ (evibel / eMigration). De digitale adresmelding gebeurt rechtstreeks bij DVZ en wordt dus enkel bij DVZ opgeslagen. Intern binnen DVZ is het voorts inderdaad de bedoeling op de fysieke aankomstverklaring mee op te nemen in dezelfde sub-databank binnen evibel als de digitale adresmeldingen, zodat we slechts een opzoeking moeten doen wanneer we (via EES) kennis krijgen van een overstayer.*"

in het dossier rechtvaardigt waarom een bewaartermijn van 75 jaar nodig zou zijn om het beoogde doel te bereiken²¹, namelijk de bevoegde autoriteiten in staat stellen te controleren of de vreemdelingen de toegestane verblijfsduur niet overschrijden. Een dergelijke bewaartermijn lijkt dan ook **duidelijk onevenredig**. Verder stelt de Autoriteit vast dat Verordening 2017/2226 bewaartermijnen vaststelt voor gegevens die in het EES zijn opgenomen die veel korter zijn dan deze periode van 75 jaar, aangezien is bepaald dat deze gegevens gedurende 1 tot 5 jaar worden bewaard, afhankelijk van de omstandigheden. Dergelijke termijnen van 1 tot 5 jaar lijken overigens al lang voor het doel dat met het verzamelen van het verblijfsadres van een vreemdeling die daar minder dan 3 maanden verblijft, wordt nagestreefd. Wanneer een vreemdeling het grondgebied heeft verlaten en niet meer op het gemelde adres verblijft, lijkt de bewaring van dat adres immers in principe niet meer nodig.

40. **Het voorontwerp van wet moet worden gewijzigd teneinde de periode aan te geven gedurende welke de gegevens die op grond van de artikelen 5 en 41bis van de wet van 15 december 1980 zijn verzameld, door de Dienst Vreemdelingenzaken worden bewaard,** aangezien deze duur strikt beperkt moet blijven tot hetgeen noodzakelijk is om de bevoegde autoriteiten in staat te stellen erop toe te zien dat vreemdelingen die gedurende maximaal 3 maanden in België mogen verblijven, de toegestane verblijfsduur niet overschrijden.

OM DEZE REDENEN,

vestigt de Autoriteit de aandacht van de wetgever op de volgende elementen, waarvan sommige het voorwerp van een grondig parlementair debat moeten uitmaken:

- De wetgever moet ervoor zorgen dat het normatieve kader alle voorspelbaarheid biedt die nodig is om de betrokkenen in staat te stellen te begrijpen welke autoriteiten toegang tot het EES zullen hebben en onder welke voorwaarden zij die toegang zullen hebben (punt 14);
- De wetgever moet een grondig parlementair debat voeren over de legitimiteit van het doel dat wordt beoogd met de verplichting voor burgers van de Unie om hun verblijfsadres mee te delen, namelijk de autoriteiten in staat stellen te controleren of burgers van de EU de toegestane verblijfsduur hebben overschreden (punt 26). Indien uit het parlementaire debat

²¹ De Autoriteit merkt echter op dat de algevaardigde van de staatssecretaris het volgende heeft verklaard: *"De bedoeling is om de termijn van bewaring nader te bepalen in functie van de verschillende situaties die zich kunnen voordoen (of een vreemdelinge terugkeert dan wel in België blijft, of eventueel na afwezigheid opnieuw naar België komt), maar dit is niet opgenomen in huidig wetsontwerp omdat (1) we hiervoor technisch aangewezen zijn op de overgang van evibel naar eMigration (dat zal toelaten om na X tijd automatisch bepaalde gegevens te schrappen, zonder dat hiervoor een manuele interventie nodig is) en (2) de kwestie van de bewaartermijnen bij DVZ horizontaal geregeld zullen worden in een "DVZ-privacy-wet", die eveneens eerstdaags aan de GBA wordt voorgelegd."*

blijkt dat dit doel, gelet op de normatieve en feitelijke context waarin het kadert, niet legitiem is, zal de wetgever de meldingsplicht voor burgers van de Unie moeten opheffen (punt 28);

- De wetgever moet een grondig debat voeren over de toereikendheid, noodzakelijkheid en evenredigheid, gelet op het nagestreefde doel, van de verplichting tot melding van het verblijfsadres door vreemdelingen die minder dan 90 dagen in België verblijven (voor zover is vastgesteld dat het beoogde doel legitiem is). Anders zal de wetgever deze meldingsplicht moeten opheffen (punten 24 ; 29);
- De wetgever moet ervoor zorgen dat de doelen zodanig worden geformuleerd dat de betrokkenen bij het lezen ervan duidelijk begrijpen onder welke voorwaarden en in welke omstandigheden hun verblijfsadres door de Belgische autoriteiten zal worden verwerkt (punt 27).

De Autoriteit is van mening dat de volgende wijzigingen in het voorontwerp van wet moeten worden aangebracht:

- Vermelden van de nationale autoriteiten die bevoegd zullen zijn om de gegevens in het EES te registreren, bij te werken en te wissen, overeenkomstig Verordening 2017/2226, en herzien van de aanwijzing van de verwerkingsverantwoordelijken (punten 13-15);
- Vermelden van het (de) legitieme doel(en) dat (die) word(t)(en) nagestreefd door de verplichting tot melding van het verblijfsadres door vreemdelingen die in het kader van een kort verblijf in België verblijven en dat (die) legitieme doel(en) opnemen in het dispositief van het voorontwerp van wet (punten 23-27);
- Uitdrukkelijk bepalen dat het gemeentebestuur waarbij een vreemdeling (of het nu gaat om een onderdaan van een derde land of een burger van de Unie) zijn verblijfsadres heeft gemeld, verplicht is dat adres aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee te delen (punten 33-34);
- Preciseren dat de gemeentebesturen de gegevens die zij hebben verzameld overeenkomstig de artikelen 5 en 41bis van de wet van 15 december 1980, moeten wissen zodra deze gegevens aan de Dienst Vreemdelingenzaken zijn meegedeeld (punten 35-36);
- Aangeven hoelang de gegevens die overeenkomstig de artikelen 5 en 41bis van de wet van 15 december 1980 zijn verzameld, door de Dienst Vreemdelingenzaken worden bewaard,

aangezien deze bewaartermijn strikt moet worden beperkt tot wat noodzakelijk is om het beoogde doel te bereiken (punten 37-40).

Voor het Kenniscentrum,

(get.) Jean-Michel Serna - Verantwoordelijke a.i. van het Kenniscentrum